

och återkommer till den höga himmelen. I björten hördes wälsans  
du blef min wän: Det war så i guden lund,  
3. Gullwäls jag min den afsonstund, Allt när

Min lilla och min ros.  
och lillorna berhos, så ser jag endast dig ända,  
fjunga de om dig. Ser jag på ängen på  
ser jag på dig. Och fjungar rast och nattergal, så  
2. När jag mig ut i lund och dal, så tän-

den jag begär.  
är ända ej der! Förutan dig står ingenting på  
så sorgfull. Sör! Sör! min ägon städa fring? Du  
nen huld: Sör allstund du från honom för  
it bref af kärlekslängtan stor, Dig förhvar wän-

Den Trebje:

ter stämd, hon blef en skilnad.  
munar ligger den jag omstalt nu, hon war en wän  
Winternadnan faller den 19 dag, allt inom stämd  
10. År 1815 war min wän wän wän wän wän

den andra ser wän wän wän wän wän  
in han själv pågär säga, lät wän wän wän  
ord, har sigte öfwer solen och stämd i nord,  
9. Den gamle sat på stölen, förstade på de

der sig på wän wän wän wän wän  
der sig på wän wän wän wän wän  
der sig på wän wän wän wän wän  
8. Du förmedlar, wän wän wän wän wän

4. Ser jag dig med andra flickor stämda, Då  
blir allting för mitt öga svart. Jag vill ut, att  
andan återhemta: Jag vill fly, — och wet likwäl  
ej hwart.

5. Östa ensam, när för dig jag glömmar Hela  
werlden, faller jag i gråt; Östa, när jag mig ett  
Eden drömmar, Gläder jag mig — och wet ej hwaråt.

6. Tänker mig den högsta jordens lycka, Som  
en flicka har för sitt begär; Tänker: En gång skall  
jag honom trycka till mitt hjerta — ack! och wet  
ej när.

7. Tänker mig två själar, för hwarandra Sta-  
pade utaf en mild natur. Dig jag wille wälja fram-  
för andra Till min Make — ack, och wet ej hur.

8. Så skall hur och när och hwad mig gwalja,  
Och mig följa både bort och hem, Till des ödet un-  
nar mig att wälja Den jag älskar — o, då wet  
jag hwem.

lilla, wandra ständan, hon lades ner i graf.

han fattar i sin lilla, han högg den förden af, den  
ej ihåg, den oförändliga gästen, han städdie resan af,

2. Men den på bladtiga stästen, den som de  
förr, jag min gelste föter inom en annan dörr.  
förr, jag min gelste föter inom en annan dörr.

6. Det detta bli min egen sat, det rör wist  
dig och honom, att han dig aldrig får.  
lär han mig förbanna och säga att jag går, emellan  
an, ty föter det omstalt, att för din stästen, då

5. Med dig att göra stästen, det läter ej gå  
gå, emellan wän wän wän wän wän  
som lät och göra stästen, som wän wän wän wän wän  
det war ej längre sedan för an solen hon upprätt,  
4. Det war den andra dagen wän wän wän wän wän

fär, i hwarsteden du kan se i ro och nöje med.  
eller har du funnit dig en wän den du kan hålla  
gar dig, har du dig bortstjorvat, det lyfter höra mig

3. Vad hade han för ordet, men ett jag stä-  
stap bli.  
tem bli, och blund och andra wän wän wän wän wän  
stap bli, och blund och andra wän wän wän wän wän

2. God dag min lilla stästen, jag önskar lycka  
hwarsteden du dig.  
mör en stästen wän wän wän wän wän  
mör en stästen wän wän wän wän wän

Den fjunde December på stästen wän wän wän wän wän  
Den fjunde December på stästen wän wän wän wän wän

Den fjunde

GS 1143

Fem nya och wackra

# W i s o r.

Den Första:

## Landsflickans flagan.

Förgäfwes uppå stigen jag dig att möta går, ic.

Den Andra:

Den fjunde December, ic.

Den Trebje:

## Till älskarn som for bort.

Ett bref af kärlekslängtan stor, ic.

Den Fjerde:

## Liggat-Gossen.

Ensam och förglömd jag ilar, ic.

Den Femte:

## Den älskande Flickan.

Engling, skall jag allt för dig försaka! ic.

Norrköping, Chr. Tornequist, 1854.



7. *Farväl, min forbna sällhet, farväl du sal-  
sta vän! Sag dig försläta fan, men aldrig glömma;  
Du mig har öfvergiftit, men jag dig allvar an;  
Sag tänner det på tårarne, som strömma. Du skall  
min bär, sanfte, med torra ögon se, Men bli de förr  
ei wäta, så blöwa lifwä de, När du inför din Gud  
en gång skall swara.*

8. *Farväl, i flara skenor, i liljor små, far-  
väl! Farväl, du snälla sista, med din tunga! Ly-  
snart i himmelfäst, Gud gifwe det, så wäl De he-  
lige Guds englar för mig sjunga. Farväl, du gods-  
na strand, Sag sista på strand, Åt wännen plödat  
rosor och snitt öfverband; Farväl allt, hvad jag  
hållit fast på jorden.*

Den Första:

2. En tid det war så roligt, — den tid försvunnen är, Då wänſkap du för mig i hjertat hyste; När jag gick ut åt lunden, så war du för mig der; Det minnas himlens ſtjernor, ſom oſ hyste. Det löſtet du mig gaf, Att bli min tröſt och ſtaf; Och om det wore ſtörre, det stora wida haf. Det rymde aldrig glädjen, ſom jag kände.

4. En vinter har förflutit — den vintern  
 var mig lång, Jag önskade den många gånger till  
 ånda: Du var i mina drömmar, du var uti min  
 sång, Du var i mina tankar wid min slända: Men

Ziggar-Ossten.

4. Som solen uppå himmelen  
 Don funbar till  
 sitt rum. Eda gör od jag,  
 min tillä wän! Svar  
 himma och hwar stund. —  
 Eda! så bin färlig, wän-  
 nen min! Ed! nästn laga af;  
 Du aldrig går utur  
 mitt stn? Sörvan jag  
 laggd i graf.

5. Skynna, ila! snart du hinner Någon wänligt öppnad dörr; Fast ej lågan mera brinner I den hydda, der du förr Bad och somnade hwar qwäll, På din moders arm så fäst!

7. Åt! låt opp för lilla gossen, Himlen är af mörker fkynd, Der mitt taf med stjerneblossen Höjs i nattens kalla rymd . . . Låt mig slumra så, i qväll, På din hårda spiselbåll!

## Den ålfstande Klicke.

2. Skiljd från dig, jag mycket, mycket eger Att förtro dig, som mitt hjerta rör; Men bredvid dig, ej ett ord jag säger, Stannar endast — och vet ej hvarför.